

чуе бащина тайна: тамъ и тамъ има гърне съ жълтици — а то! . . . Честно име!

— Дръжъ си честното име! — му дойде на уста да каже, ала, срещналъ гаснещъ погледъ на баща си, приведе глава и се приближи да цѣлува ржка.

Когато погребяха стареца — Андронъ повика брата си настрана.

— Йосифе, съ честно име се не живѣй. То нито се яде, нито се пие . . . Оставямъ ти една волъ, половината отъ нивата, що ми се падагъ дѣлъ. Ти остани и пази честното име на баща ни — пъкъ азъ ще задуя, кждето ми видятъ очи.

— Защо правишъ тъй, братко, — се наскърби Йосифъ. — Само двама останахме отъ цѣла челядь и то най-малкигъ . . . Братъ отъ братъ се нуждай! . . . Нали помнишъ бащини думи: свой своего не храни — тежко и горко, който го нѣма!

— Вѣтъръ е честно име, Йосифе. Азъ искамъ богатства, животъ! Еднажъ се младостъ младува.

На Йосифа се налѣха очигъ съ сълзи, ала не можа да отклони брата си отъ поетъ пжтъ. Извади нѣколко жъл-